

У дрімучому лісі далеко на півночі Фінляндії росли поряд дві величезні сосни — такі старі, що навіть сиві мохи не могли пригадати, чи були вони коли-небудь молодими стрункими деревцями. Звідусіль було видно їхні темні вершини, що високо підносилися над хащею лісу. Навесні на гілках старих сосон виспівували дрозди й малинівки, а стеблинки вересу піднімали свої голівки, усіяні крихітними ліловими дзвіночками, і несміливо поглядали знизу вгору — немов хотіли запитати: «Як, невже можна бути такими великими й такими старими?»

Узимку, коли заметіль укривала всю землю пухнастим білим покривалом і кущики вересу засинали під сніговими кучугурами, дві сосни, немов два древніх воїни-велетні, сторожили ліс.

Крижані бурі зі свистом і завиваннями проносилися хащею, змітали з гілок снігові шапки, обламували верхівки, валили додолу навіть міцні стовбури. І тільки сосни-велетні завжди стояли твердо й прямо — ніякий ураган не міг змусити їх схилити голови.

Але ж коли ти такий сильний і стійкий — це не просто так, це дещо означає!

На узліссі, посередині якого росли старі сосни, на невеликому пагорку стояла хатина. Обидва її віконця дивилися просто в хащу, а в самій хатині жив бідний селянин зі своєю дружиною. У них був клаптик землі, на якому вони сіяли хліб, і невеликий город — от і все багатство. Узимку селянин працював у лісі — рубав дерева й возив колоди на тартак, щоб зібрати трохи грошей на молоко й масло.

У селянина і його дружини було двоє дітей — хлопчик і дівчинка. Хлопчик звався Сильвестром, а дівчинка — Сильвією.

І де тільки вони знайшли для своїх малят такі імена? Мабуть, прямо в лісі, тому що слово «сильва» мовою давніх римлян якраз і означає «ліс».

Одного разу — це було взимку — брат і сестра, Сильвестр і Сильвія, вирушили у глиб лісу, щоб перевірити, чи не потрапив у сильця, які вони розставили, якась звіринка або птах.

Так і трапилося: в одне сильце піймався заєць-біляк, а в інше — біла куріпка. Обидва вони були живі, але змучені — заплуталися лапками у зашморгах силець і щосили намагалися звільнитися.

— Відпусти мене! — струснув вухами заєць, коли Сильвестр схилився над ним.

— Відпусти мене! — пропищала куріпка, коли Сильвія присіла на сніг поруч.

Сильвестр і Сильвія дуже здивувалися. Ніколи ще вони не чули, щоб лісові звірі й птахи говорили людською мовою.

— А давай і справді відпустимо їх! — запропонувала Сильвія.

І заходилася разом із братом обережно розплутувати сильця.

